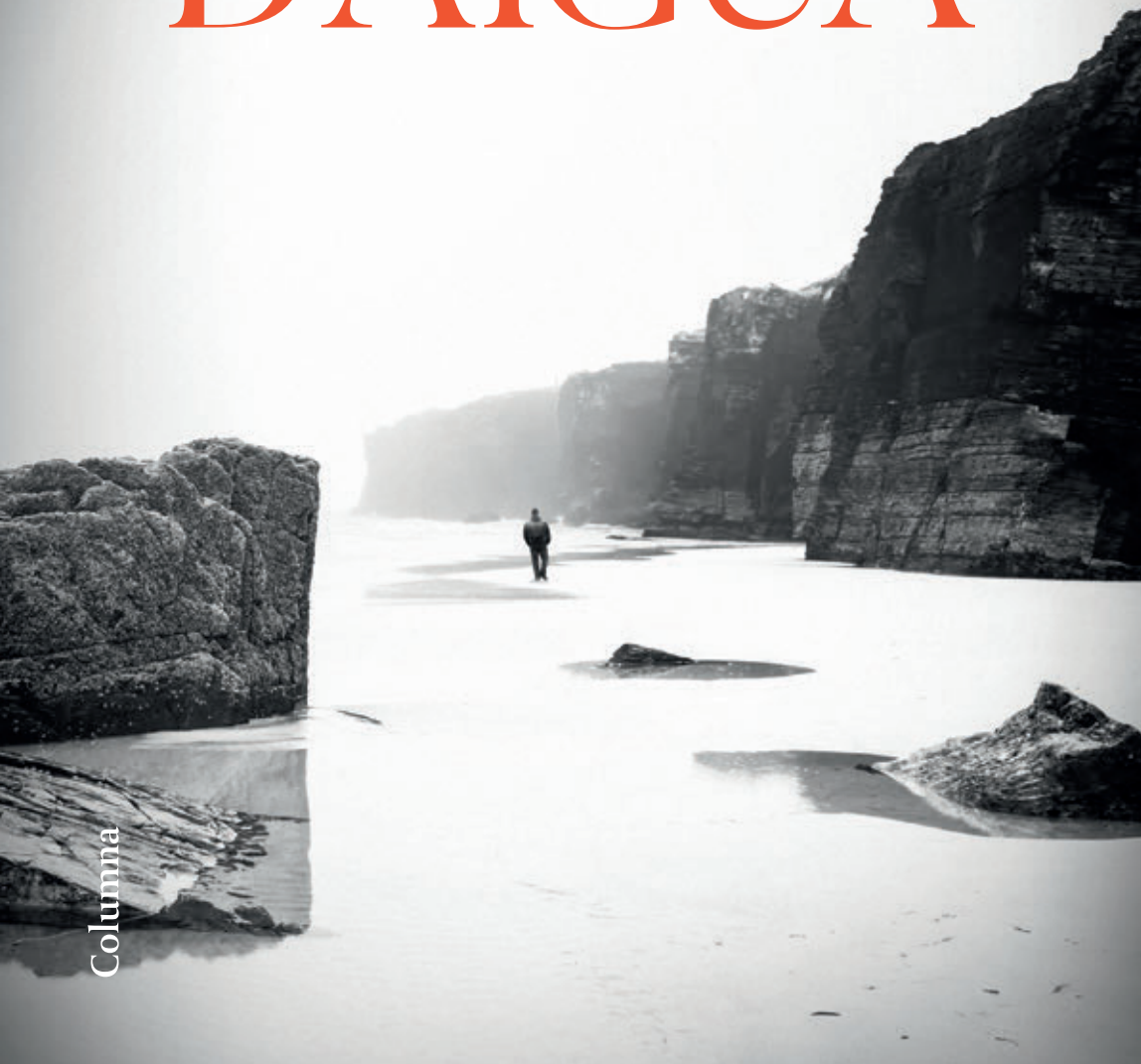

Domingo Villar

ULLS D'AIGUA

DOMINGO VILLAR
ULLS D'AIGUA

Traducció de Pau Joan Hernàndez

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *OLLOS DE AUGA*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2020

© DOMINGO VILLAR, 2006

AUTOR REPRESENTAT PER SCHAVELZON GRAHAM AGENCIA LITERARIA

WWW.SCHAVELZONGRAHAM.COM

© DE LA TRADUCCIÓ: PAU JOAN HERNÁNDEZ, 2020

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2631-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 3, 3 I I-2020

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, S.L.

WWW.COLUMNNAEDICIONS.CAT

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Fosc. 1. Privat totalment o parcialment de llum o claredat, de manera que no es veu o es veu malament. 2. De color fosc, negre o tirant a negre. 3. Que es contraposa a una altra cosa més clara de la seva mateixa classe o que té aquest color. 4. Dificil de veure, de discernir. 5. Que no es comprèn, que planteja dubtes.

La línia de llums de la costa, la brillantor de la ciutat, l'escuma blanca del rompent incessant... Era igual que fos fosc, que la pluja caigués gota rere gota damunt els vidres. Els que anaven allà per primer cop sempre parlaven de la vista, com si fos una mena d'obligació.

Lois Reigosa va agafar un CD del prestatge, el va posar a l'equip de música i va servir les begudes amb unes copes amples, les vores de les quals havia fregat amb una pell de llimona. No va sospitar que eren les últimes que preparava.

Van sentir el buf del vent quan van baixar abraçats al dormitori. Des del saló, Billie Holiday els regalava «The man I love».

*Someday he'll come along
The man I love
And he'll be big and strong
The man I love.*

Sintonia. 1. Melodia que identifica un canal o un programa de televisió, una emissora o un programa de ràdio, un espai publicitari, etcètera. 2. Fet d'estar ajustat un receptor a la mateixa freqüència que un canal determinat d'un emissor o una emissora. 3. Estat que resulta quan entre els elements d'un conjunt es forma un tot agradable.

«**M**unicipals tres, Leo zero». Leo Caldas es va alliberar de l'opressió dels auriculars, va encendre una cigarreta i va mirar per la finestra.

Les criatures empaitaven coloms pel parc sota l'atenta vigilància de les seves mares, que xerraven fent rotllana, i de les mateixes aus, que esperaven a tenir-les al damunt per aixecar el vol.

Es va tornar a ajustar l'aparell a les orelles quan una dona va trucar per denunciar el pub que hi havia als baixos de casa seva. Moltes vegades, deia, el soroll no els deixava dormir fins a l'alba. Es queixava dels crits, de la música a tot volum, dels clàxons dels cotxes en doble fila, dels càntics, de les baralles, de la gent que pixava a les parets i dels vidres trencats que hi havia per terra i que eren un perill per al seu nen.

En Caldas va deixar que la dona s'esbravés, sabent que difícilment podria oferir-li res més que consol.

—Ara mateix passo una nota a la policia municipal perquè vagin a mesurar els decibels i comprovin si compleix l'horari de tancament —va dir, tot apuntant al quadern l'adreça de la dona.

A sota, va escriure: «Municipals quatre, Leo zero».

La sintonia del programa els va acompanyar fins que la Rebeca va posar al vidre un nou cartell retolat amb lletres negres. Leo Caldas va fer una pipada ràpida a la cigarreta i la va deixar en equilibri a la vora del cendrer.

—Bona tarda, Anxo —va saludar Santiago Losada a l'oient que esperava a l'altre extrem del fil telefònic.

—Benvingut sigui el dolor si és causa de penediment —va dir a poc a poc l'home, pronunciant ben clarament cada paraula.

—Com diu? —va preguntar el locutor, tan sorprès com en Caldas per aquella insòlita frase.

—Benvingut sigui el dolor si és causa de penediment —va repetir, amb la mateixa veu pausada que havia fet servir en la primera ocasió.

—Disculpi, Anxo. Està vostè en contacte amb *Patrulla a les ones* —li va recordar en Losada—. Vol fer alguna pregunta a l'inspector Caldas?

L'oient va tallar la comunicació i va deixar el locutor sense resposta i renegant entre dents.

—A la gent li encanta sentir-se la veu a la ràdio —es va justificar davant el policia, aprofitant els consells publicitaris.

Leo Caldas va somriure pensant que aquell cregut d'en Losada ja es mereixia que algú li abaixés una mica els fums de tant en tant.

—A uns més que a uns altres —va murmurar.

En una altra trucada, un ancià, veí d'un barri perifèric de la ciutat, es queixava perquè la llum verda d'un semàfor per a viants de prop de casa seva no durava prou per deixar-lo travessar el carrer.

En Leo va apuntar la localització del semàfor al quadern. Avisaria la policia municipal.

«Cinc a zero, sense comptar la trucada del boig».

Tot i que tenia el volum desactivat, la pantalla del telèfon mòbil de l'inspector va pampalluguejar damunt la taula, avisant-lo de l'existència de trucades perdudes.

Va comprovar que eren tres, totes de Rafael Estévez, i va decidir de no contestar. Estava cansat i no tenia cap ganes d'allargar la jornada més enllà del que fos imprescindible. Ja es veurien a la comissaria o, amb sort, l'endemà.

Va fer una forta xuclada que va consumir la cigarreta, va aixafar la burilla al cendrer i es va posar els auriculars per escoltar l'Eva, que explicava com unes aparicions sobrenaturals, uns espectres abominables, es presentaven cada nit a casa seva, de manera sistemàtica.

En Leo es va preguntar si Santiago Losada no estaria plantejant-se la possibilitat de crear una secció titulada «Guilladura a les ones» per donar cabuda als il·luminats que es posaven en contacte amb el programa amb tanta assiduitat.

Ho va poder confirmar quan el locutor va subratllar el nom i el telèfon de la dona a la seva agenda.

Unes quantes trucades més tard, s'acabava el programa cent vuit de *Patrulla a les ones*. Leo Caldas va llegir el resultat final al seu quadern de tapes negres:

«Municipals nou, bojos dos, Leo zero».

Ambigu. 1. Que ofereix diferents sentits, que admet diferents interpretacions. 2. Que no revela clarament amb el comportament o les paraules les seves opinions, actituds, etcètera.

L'inspector va entrar a la comissaria i va enfilel el passadís que formaven les dues rengleres de taules. Moltes vegades, caminant entre els ordinadors alineats, havia tingut la sensació de ser a la redacció d'un diari en comptes d'una comissaria de policia.

Quan el va veure aparèixer, l'Estévez es va posar dret i va activar tota la seva humanitat de més de metre noranta per seguir-lo.

Leo Caldas va passar la porta de vidre esmerilat del seu despatx i va llançar una ullada a la pila de papers amuntegats al damunt de la taula. Moltes vegades, sabent que només es tractava d'una mitja veritat, s'ufanejava de ser capaç de localitzar qualsevol cosa enmig d'aquell aparent desordre de notes i documents. Es va deixar caure a la cadira de cuir negre, cansat després de la llarga jornada, i va sospirar sense saber per on començar.

Rafael Estévez va irrompre al despatx esvaint els seus dubtes.

—Inspector, ha trucat el comissari Soto. Vol que anem a aquesta adreça —va dir, tot agitant un paper—. Els de la brigada ja hi són.

—Rafa, entre el comissari i tu és que no em deixeu ni seure. Alguna informació del que ha passat?

—No. Li vaig dir que vostè era a l'emissora amb el pallús aquell de les ones i em vaig oferir a anar-hi jo. Però el comissari es va estimar més que l'esperés.

—Deixa'm veure.

En Caldas va llegir l'adreça, va arrugar el paper i el va deixar damunt la taula.

—Merda —va murmurar, tot tancant els ulls i tirant-se enrere a la cadira.

—Que no hi pensa anar, cap? —va preguntar l'Estévez.

Leo Caldas va fer espetegar la llengua.

—Descansa una miqueta, vols?

—És clar —va contestar l'Estévez, encara poc familiaritzat amb les maneres del seu superior.

Rafael Estévez havia anat a parar a Galícia pocs mesos enrere. Segons es murmurava a la comissaria, el seu trasllat es devia a un càstig imposat per algú a la seva Saragossa natal. L'agent havia acceptat sense un especial desgrat anar a treballar a Vigo, tot i que hi havia unes quantes coses a les quals li estava costant una mica més del previst acostumar-se. L'una era aquell clima imprevisible, que variava constantment; l'altra, el continu pendent dels carrers de la ciutat, i l'altra, l'ambigüitat. A la ferma closca aragonesa de Rafael Estévez, les coses eren o no eren, es feien o es deixaven de fer, i li suposava un esforç considerable interpretar les expressions plenes de vaguetats dels seus nous veïns.

La seva primera presa de contacte amb el genuí tarannà local s'havia produït tres dies després de la seva arribada, quan el comissari Soto li va manar que prenguéss declaració a un adolescent que havien sorprès venent marihuana als seus companys de l'institut.

—Nom? —havia preguntat l'Estévez, decidit a enllestir de pressa.

—El meu nom? —va preguntar el noi.

—És clar, xaval, no deus voler que sigui el meu.

—Ja veig —va concedir el jove traficant.

—Doncs digue'm el teu nom.

—Francisco.

L'agent Estévez va teclejar el nom del noi.

—Francisco alguna cosa?

—Francisco res.

—No tens cognoms?

—Ah! Martín Fabeiro. Francisco Martín Fabeiro.

Rafael Estévez, assegut davant el seu ordinador, va traslladar els cognoms a la pantalla i va col·locar el cursor damunt el següent espai en blanc de l'informe de la declaració.

—Domicili?

—El meu domicili? —va preguntar el xicot.

Rafael Estévez va aixecar la mirada.

—Potser et penses que vull que em diguis el meu? A tu et sembla que hem vingut aquí a jugar a les endevinalles?

—No, senyor.

—Doncs aviam si acabem d'una vegada. Quin és el teu domicili?

En Rafael va fer una pausa tot esperant la resposta del noi, a qui la pregunta semblava que exigia una profunda reflexió.

—Vol dir on visc normalment? —va consultar a la fi.

—Però tu vens els porros o te'ls fumes de sis en sis? Doncs és clar que vull dir el lloc on resideixes normalment. Es tracta de poder-te localitzar.

—Ah, doncs és que depèn...

—Com, que depèn? Bé que deus tenir una casa com tot-hom. Si no és que vius al carrer, com els gats.

—No, no, senyor, jo visc amb els meus pares.

—Doncs digue'm la seva adreça! —va bramar l'Estévez.

—L'adreça dels meus pares?

—Mira, nen, en primer lloc, que quedi ben clara una cosa: aquí, qui fa les preguntes soc jo. Ho has entès, això?

—Sí, senyor.

—Doncs ara que ho has entès, em diràs on vius tu i la teva merda de família. Entesos? —va advertir-li, fora de si.

El noi el mirava fixament, incapaç de comprendre per què aquell enorme policia s'enfadava tant.

—Pregunto si m'has entès —el va fustigar l'Estévez.

—Sí, senyor —va balbucejar el noi.

—Doncs a veure si podem acabar d'una vegada, que no tinc tot el matí. On collons vius? I digue'm on viviu normalment, no em surtis ara amb la casa de barrets on passa la tarda el teu pare els dies de paga.

Després d'una pausa, el camell juvenil va dir:

—Vol l'adreça d'aquí o la del poble, senyor?

—Xaval... —Es va contenir Rafael Estévez.

—Veurà vostè —es va afanyar a aclarir el detingut—, és que de dilluns a divendres som aquí, a la ciutat, però els divendres a la tarda carreguem el cotxe i ens en anem cap al poble. Li puc donar una adreça o l'altra.

El noi va contenir la respiració mentre esperava rebre noves indicacions del policia. L'Estévez el mirava fixament, sense parpellejar.

—Senyor?

L'agent va apartar l'ordinador i va aixecar el noi a mig metre de terra agafant-lo per les solapes de la jaqueta. Va treure la seva pistola reglamentària i va apuntar a la boca del pobre camell, ara espantadíssim.

—Veus aquesta pistola? La veus, desgraciat?

El jove, amb els peus penjant i el canó a dos centímetres de la cara, va assentir angoixat.

—Doncs si no em dius immediatament on vius, t'arrenco

totes les dents a cops de culata i te les fico una a una pel cul. Queda clar?

L'entrada del comissari, que, des de darrere d'un vidre, havia estat comprovant la seva traça amb els interrogatoris, va impedir que l'agent complís la seva amenaça. En canvi, no va poder evitar que l'episodi fes córrer per la comissaria tota mena de conjectures sobre la personalitat rampelluda de Rafael Estévez, ni que s'escampessin tota mena de contes truculents sobre les causes per les quals l'havien traslladat a Vigo.

Després d'això, havien assignat l'impetuós agent a l'inspector Leo Caldas perquè el mantingués sota estreta vigilància. Però, tot i el tracte amb el serè inspector, Rafael Estévez es trobava en un constant estat d'alerta. Alguna cosa en el seu interior rebutjava aquella singular incapacitat dels gallecs per dir les coses pel seu nom. Considerava aquella actitud com una mania, i es negava a reconèixer que es pogués tractar d'una característica local.

Leo Caldas va llegir de nou l'adreça al paper: «Dúplex 17/18, ala nord, torre de Toralla».

—Anem-hi abans no es faci de nit —va dir, tot aixecant-se—. Em sembla que l'excursió t'agradarà.

Joglar. Artista que, a l'edat mitjana, recitava peces literàries, generalment acompanyant-se amb instruments musicals.

Rafael Estévez va pujar al cotxe tot xiulant una melodia que l'havia acompanyat des de feia unes setmanes. Leo Caldas es va arregar al seient de l'acompanyant, va abaixar uns centímetres el vidre i va tancar els ulls.

—He d'anar en direcció a les platges, oi que sí, inspector? —va preguntar l'agent, que tenia un coneixement de la complexa geografia local que anava millorant dia rere dia, però que encara no acabava de dominar el dens trànsit de la ciutat.

En Caldas va obrir els ulls per indicar-li:

—Sí, és l'illa que hi ha davant el port de Canido, el primer després de les platges. No té pèrdua.

—L'illa aquella que té aquell edifici tan alt? Ja sé on és.

—Doncs som-hi —va dir l'inspector, tancant de nou les parpelles.

Seguint l'avinguda que recorria el litoral, van deixar a la dreta el modern port pesquer, els terrenys del qual es van guanyar al mar en successius emplenaments de la ria. Uns quants pesquers tornaven ja cap als molls, sobrevolats per centenars de gavines que buscaven alguna sardina per sopar.

A mà esquerra, a la banda oposada al mar, van vorejar l'antic port de Bernés, on a final del segle XIX havia començat l'activitat marinera de la ciutat. Les seves arcades granítics, sota les quals es descarregava la pesca en altres temps, havien quedat separades de la vora de l'aigua per les contínues ampliacions portuàries.

La baixamar traspuava pertot, i les intenses aromes es ficaven al vehicle a través de l'escletxa que deixava la finestra. Rafael Estévez va inspirar profundament. Li agradava aquella olor penetrant, gairebé nova per a ell. Va contemplar el paisatge, aquella orografia intricada de les ries que l'havia seduït des del primer dia. El mar que havia conegut abans, en els llunyans estius de la seva infantesa a la vora del Mediterrani, s'eixamplava fins a perdre's en l'horitzó. A Galícia, en canvi, l'engües de terra verda donaven pas a ries de color canviant protegides dels embats de l'oceà Atlàntic per illes perfilades de sorra blanca.

Una mica més endavant, van passar davant les drassanes on s'insinuaven els esquelets de les naus futures, per agafar després la via de circumval·lació, que es deia així tot i que no circumvallava res, fins a arribar a l'altura de les primeres platges.

Després d'uns quants dies seguits de pluja, la tarda agradable havia omplert de gent la platja de Samil, i pel passeig de pedra es creuaven constantment gossos, bicicletes i xandalls. Per damunt del mar, el cel s'envermellia anunciant la posta.

Al camp de futbol del poliesportiu municipal, situat a la vora de la platja, s'enfrontaven dos equips infantils. Per la finestra a mig abaixar s'esmunyien els crits amb què acompanyaven la persecució de la pilota. El cotxe va resseguir la tanca del recinte i va encarar, roncant, el revolt tancat de la carretera damunt la desembocadura del riu Lagares. La velocitat excessiva va tirar Leo Caldas contra el seient del conductor. Va obrir els ulls, va tornar a seure bé i es va quedar uns instants observant els nens. Al revolt següent, quan els de la samarreta taronja s'acostaven a la porteria dels blaus, l'inspector els va perdre de vista. La força centrífuga el va propulsar ara contra la porta del vehicle.

—Agafem el pont, inspector? —va preguntar.

—No, si et sembla, passem nedant —va contestar en Caldas sense obrir els ulls.

Rondinant, Rafael Estévez va fer avançar el cotxe pels dos-cents metres del pont. A l'oest, el contrallum produïa damunt el mar una resplendor daurada que enlluernava i entorpia la visió. Cap a l'est, en canvi, es veia amb tot detall la costa il·luminada pel sol que ja s'amagava a l'aigua.

Van deixar a un costat les escales metàl·liques que baixaven fins a una platja, la més gran de les dues de Toralla. Les roques que la protegien, deixades al descobert pel reflux de la marea, es mostraven cobertes per una capa verda d'algues.

Una barrera, al costat d'una caseta de vigilància, tallava l'accés dels vehicles a la resta de l'illa.

—Això no és públic, inspector? —va preguntar l'Estévez, sorprès per l'existència d'aquell control.

—Fins aquí, sí —va contestar en Caldas.

Un guarda va sortir de la caseta amb un quadern a la mà per preguntar-los on anaven. Tan bon punt l'Estévez va ensenyar la placa, el guarda va aixecar la barrera per franquejar-los l'entrada.

El cotxe va travessar el post de vigilància i va continuar al llarg d'una via petita, deixant a un costat una renglera de cases unifamiliars i a l'altre un bosc de pins, la fresca olor del qual es barrejava, sense ofegar-la, amb la del mar que els envoltava. Quan el carrer es va dividir en dos ramals, van agafar el de la dreta. Van vorejar el bosc, i va aparèixer davant d'ells la imensa torre, que va arrencar un xiulet d'admiració a l'Estévez.

—Quin tros de gratacel, inspector. Des de lluny, no semblava tan gran.

—Espero que tingui bons fonaments —va fer en veu baixa Leo Caldas, amb la convicció que el terra era el millor lloc per posar els peus.

La major part dels apartaments d'aquell prodigi del mal gust

estaven habitats només a l'estiu, per la qual cosa l'aparcament als peus de l'enorme edifici estava gairebé buit. En Caldas va identificar el furgó de la unitat d'inspecció ocular entre els pocs cotxes aparcats. Va pensar que, si encara hi eren, la cosa havia de ser seriosa. En sortir del vehicle, l'Estévez va mirar la torre. Va haver de tirar el cap enrere per poder-la veure sencera. Va deixar anar un altre xiulet i es va posar a caminar seguint el seu superior en direcció al portal de l'edifici.

Les vint plantes s'obrien en tres ales: nord, est i sud. En Leo va calcular que hi devia haver vint habitatges en cadascuna. Va pensar que sis-cents apartaments constituïen un negoci immobiliari massa pròsper perquè algú hagués denegat el permís d'edificació a aquell atemptat urbanístic.

Va llegir al paper: «Dúplex 17/18, ala nord».

Guiant-se pel cartell indicador d'aquesta ala, va entrar en un dels ascensors i en Caldas va prémer el botó marcat amb el número disset. Un cop a fora de l'ascensor, l'inspector va enfil·lar d'una revolada un tram d'escaleres. Rafael Estévez el va imitar fent tremolar el terra.

Van identificar la porta pel precinte de la brigada d'inspecció ocular, que restringia el pas. Leo Caldas el va agafar per un extrem, el va desenganxar i va obrir la porta. L'Estévez va entrar al pis darrere el seu cap i, abans de tancar, va tornar a fixar al marc el precinte de la UIDC.

Van accedir directament a un ampli saló amb la totalitat de la paret frontal ocupada per un finestral enorme sense cortines. La llum irisada de la posta de sol inundava l'estança d'originals matisos vermellosos. La vista era impressionant: les illes Cíes dominaven al davant, a l'esquerra s'estenia la costa d'una vora de la ria i a la dreta la de l'altra, amb la península del Morrazo, que s'endinsava al mar com una gàrgola pètria.

Rafael Estévez es va acostar immediatament al mirador per contemplar millor el panorama. En Caldas, no.

La sala d'estar tenia dos sofàs i una taula baixa de vidre. En

comptes de televisor, l'espai enfront dels sofàs estava ocupat per un modern equip de música. Leo Caldas va identificar com a altaveus les petites capses metàl·liques que estaven distribuïdes pels racons de la sala. Unes lleixes d'obra carregades de discos compactes omplien la paret posterior.

Adornada al centre amb un cistellet de flors i envoltada per quatre cadires de respatller alt, la taula del menjador era a la part més allunyada de la finestra. A la paret oposada a la prestatgeria hi havia penjats dos gravats. L'un representava un gerro grec decorat amb escenes amoroses, i l'altre, el fris d'alguna construcció clàssica. Al costat de les litografies, penjats a la mateixa paret, s'arregleraven sis saxòfons.

Clara Barcia, una de les agents de la UIDC, estava recollint empremtes digitals d'unes copes abandonades damunt la taula del saló.

—Bona tarda, Clara —la va saludar, tot acostant-s'hi.

—Bona, inspector Caldas —va contestar la noia tot incorporant-se—. Estic completant el registre d'empremtes.

—Deixa, deixa. —En Caldas va acompanyar la frase amb un gest de la mà i va mirar al seu voltant—. Què tenim?

—Assassinat, inspector —el va informar ella—. I força lleig. En Caldas va assentir.

—Tu com ho tens?

—Estic recollint força mostres —va dir ella, tot assenyalant unes bossetes transparents col·locades en ordre al peu de la paret—, però no se sap mai.

—Estàs tu sola?

—No. Hem vingut tots quatre —va contestar, referint-se a l'equip complet de la UIDC—, però ja fa una bona estona que el doctor Barrio i jo estem sols. Ell continua a la planta de baix, al dormitori. Per aquí.

Clara Barcia va deixar damunt la taula la copa que estava examinant, es va posar dreta i els va indicar el camí baixant per una escala de caragol. Leo Caldas va seguir-la.

—Collons, Rafael!

—Què passa, inspector?

—Que no pots conduir com la gent normal?

Rafael Estévez va aixecar el peu de l'accelerador. Pocs segons després, es va sentir el xiulet agut del mòbil d'en Caldas.

—És el seu, cap —va dir l'Estévez quan va considerar que havia sonat massa cops.

L'inspector va llegir el nom del comissari a la pantalla del telèfon i va despenjar.

—Leo, t'han donat l'encàrrec? —El comissari Soto es mostrava tan impacient com de costum.

—Anem de camí —va confirmar l'inspector.

—Vas amb l'Estévez?

—Sí —va confirmar en Caldas—. Que no havia de venir?

—No havia de néixer —va contestar el comissari Soto, i va tallar la comunicació.

El cotxe va avançar per la serpentejant carretera que ressegua el perfil de la costa. Després de deixar enrere unes quantes urbanitzacions, van arribar a la platja de Vao. Davant d'ells, va aparèixer l'illa.

Toralla era una illa petita. Unes poques mansions, platges i natura en menys de vint hectàrees que formaven la zona residencial més exclusiva de la ria. Amb tot i això, el més peculiar d'aquell petit paradís era que, durant els anys d'esplendor del *féísmo* urbanístic gallec, s'hi havia construït una torre de vint plantes que espatllava completament l'harmonia que l'illa havia conservat fins aleshores. En Caldas sempre havia pensat que, si l'haguessin arribat a edificar cinc segles abans, la visió d'aquella mola hauria estat suficient per espantar Francis Drake i retornar-lo a Anglaterra amb els seus filibusters.

Van deixar la carretera per anar cap al pont d'accés. L'Estévez va aturar el vehicle a l'entrada.

—Vostè no baixa, agent? —va fer Clara Barcia adreçant-se a l'Estévez entre els graons de l'escala.

En Leo es va girar i va veure el seu adjunt contemplant el panorama des de la finestra del saló. El va sorprendre que aquell implacable oficial, capaç d'intimidat el més dur dels delinqüents, fos capaç de delectar-se com un joglar admirant un paisatge.

L'Estévez va baixar els graons de l'escala amb tres àgils salts i va col·locar tota la seva humanitat al darrere de l'inspector. L'agent de la UIDC els va proporcionar dos parells de guants de làtex.

—On és el cos? —va preguntar en Caldas.

—Allà a dins, al llit —va contestar Clara Barcia, tot obrint la porta de l'únic dormitori de l'apartament.

Rafael Estévez, tot lluitant per ficar les seves enormes mans als guants, va obrir la boca per primer cop des que havia entrat a la casa.

—La mare que em va parir!